

S · E · C · R · E · T

L. Marie Adeline

CHELNERIȚELE SE PRICEP să citească limbajul trupului. La fel și nevestele care au trăit sub același acoperiș cu bețivani furioși. Iar eu fusesem și una, și alta — nevăstă paisprezece ani și chelneriță timp de aproape patru. O parte din treaba mea era să știi ce voiau clienții, uneori înainte să știe chiar și ei. Mă pricepeam să fac treaba asta și cu bărbatu-meu, fostul, adică să anticipez exact ce voia, încă din clipa în care-l vedeam intrând pe ușă. Dar, de câte ori încercam să-mi aplic și mie această pricepere, să-mi anticipez propriile nevoi, nu reușeam.

Nu plănuisem să mă fac tocmai chelneriță. Cine-și face asemenea planuri? Slujba de la Café Rose mi-am găsit-o după ce-a murit fostul meu. În următorii patru ani, am trecut de la durere la mânie și pe urmă la un fel de stare de suspensie amorțită — am servit la mese. Am stat după oameni, am așteptat să treacă timpul, să-mi treacă viața. Ce-i drept, nu pot să spun că nu-mi plăcea slujba în sine. Când lucrezi într-un local cum era Café Rose pe-atunci, într-un oraș ca New Orleans, ai parte de clienții tăi fideli, de preferații tăi și de câțiva cu care te pricopsești pentru că nu-i vor colegele. Dell nu putea suferi să-i servească pe excentricii locului, pentru că-i dădeau bacșișuri de mizerie. În schimb, eu ascultam, fără să vreau, cele mai grozave povești. Așa c-am făcut un schimb: aveam eu grijă

de excentrici și de muzicieni, dacă-i servea ea pe studenți sau pe oricine venea cu copii în brațe sau în cărucioare.

Perechile erau clienții mei preferați, fără îndoială, și o anumită pereche mai mult decât toate celelalte. Poate că pare curios dacă spun așa ceva, dar, de câte ori îi vedeam intrând, simțeam fiori pe șira spinării. Femeia să fi avut spre patruzeci de ani și era frumoasă așa cum sunt unele franțuzoaice — pielea netedă, părul scurt și, totuși, cu un aer indiscutabil feminin. Tipul cu care venea întotdeauna, bărbatul ei, avea o față sinceră și părul șaten tuns perie mică. Era înalt, zvelt și flexibil și, mi se părea mie, puțin mai tânăr decât ea. Nici unul, nici celălalt nu purtau verighete, așa că nu puteam ști sigur care era cu adevărat relația dintre ei — dar era ceva intim, ori-care ar fi fost. Arătau întotdeauna de parcă s-ar fi întors chiar atunci de la o partidă de amor îndrăcit ori se-ndreptau către ea, după un prânz luat în grabă.

De fiecare dată, după ce se așezau pe scaune, urma un ritual: bărbatul își proptea coatele pe masă și-i arăta ei amândouă palmele desfăcute. Femeia stătea puțin, după care își puneă și ea coatele delicat pe masă, aproape lipite de ale lui, și-și desfăcea și ea palmele, ținându-le față-n față cu ale lui, la un deget depărtare unele de altele, de parcă o forță misterioasă i-ar fi împiedicat să și le atingă — dar asta numai o secundă sau două, până când ar fi riscat să devină caraghioși sau să-i vadă oricine altcineva în afară de mine. Pe urmă, își întrepătrundeau degetele. El îi săruta ei vârfurile fiecărui deget, aliniat de-acum pe dosurile palmelor lui, unul câte unul și întotdeauna de la stânga spre dreapta. Ea îi zâmbea. Tot acest ritual se desfășura destul de repede, prea repede pe gustul meu, după care își descleștau mâinile și treceau la studiat meniul. Urmărindu-i cu privirile — sau încercând să-i urmăresc, fără să pară că mă holbam —, parcă mă cuprindea o dorință demult uitată, profundă. Simțeam ce simțea și femeia de la masă,

de parcă mâna lui pe mine m-ar fi mângâiat pe mână, pe încheietură, pe braț.

Viața pe care o trăisem nu-mi oferise asemenea plăceri. Nu eram obișnuită cu tandrețea. Nici cu dorința intensă. Fostul meu bărbat, Scott, știa să fie bun și generos când era treaz, dar către sfârșitul vieții, când băutura îi pusese deja lațul de gât, era oricum, numai așa nu. După moartea lui, am plâns pentru toată suferința de care avusese parte și pentru toată cea pe care o provocase, dar nu i-am simțit lipsa câtuși de puțin. Ceva mi se atrofiase pe dinăuntru, după care murise de-a binelea și, cum-necum, au trecut cinci ani fără să mi-o trag. Cinci ani. De multe ori m-am gândit la tot acest celibat accidental și mi l-am imaginat ca pe un câine bătrân și costeliv, care n-avea nimic altceva de făcut, decât să se țină după mine. Cinci-Ani venea cu mine peste tot, călcând parcă pe vârfuri, cu limba scoasă și bleagă. Dacă probam haine, Cinci-Ani stătea culcat și gâfâia în cabina de probă, iar în ochii lui se citea bătaia de joc față de încercarea de a mă face să arăt mai drăguță într-o rochie nouă. Cinci-Ani se așeza comod, făcut covrig la picioarele mele, sub orice masă, la orice întâlnire fâsăită la care mă duceam.

Nici o întâlnire la care m-am dus n-a fost începutul vreunei relații care să însemne ceva. La treiș’cinci de ani, ajunsese să cred că pentru mine, una, era un „capitol“ definitiv încheiat. Să fiu dorită, să fiu râvnită, așa cum bărbatul de la masă o dorea pe femeia din fața lui — pentru mine era ceva ca dintr-un film străin, într-o limbă de care nici nu auzisem, cu o subtitrare pe care nu reușeam s-o urmăresc, fiindcă era din ce în ce mai încețoșată.

— A treia întâlnire, a șușotit șeful meu, făcându-mă să tresar.

Stăteam chiar lângă Will, în spatele galantarului cu patiserii, unde el ștergea paharele de stropii de apă de la clătire.

Observase că mă uitam la perechea respectivă. Iar eu îi observasem lui brațele, așa cum făceam întotdeauna. Purta o cămașă cu model în carouri, cu mânecile suflecate până la coate, așa că-i vedeam brațele musculoase și părul fin de pe ele, care arăta ca decolorat de soare. Cu toate că nu eram decât prieteni, din când în când parcă mă înfiora cu cât mi se părea de sexy, și asta cu atât mai mult, cu cât el părea să nu-și dea seama câtuși de puțin.

— Poate chiar a cincea întâlnire, nu crezi?, a continuat Will. Nu atât așteaptă femeile până se bagă-n pat cu tipul cu care ies în oraș?

— N-am de unde să știu.

Will și-a dat ochii albaștri peste cap, uitându-se la mine. Era sătul de cât mă plângeam eu că nu ieșeam niciodată la întâlniri.

— Țștia doi sunt așa din prima zi, i-am spus, uitându-mă iar la perechea de la masă. Nu există decât unul pentru altul.

— Șase luni, mai mult nu le dau, a zis Will.

— Cinicule, i-am întors-o eu, scuturând din cap.

De multe ori făceam treaba asta, ne-apucam de speculații pe marginea relației ipotetice dintre doi clienți. Aveam și noi ritualul nostru, ca să ne treacă timpul mai ușor.

— Bine, atunci uită-te la ceilalți doi de colo. Țl vezi pe tataie ăla care împarte o farfurie de midii cu juna din fața lui?, a zis Will, arătându-mi discret, numai din bărbie, o altă pereche.

Mi-am lungit gâtul, încercând să nu mă holbez prea vizibil. Era un bărbat ceva mai în vârstă, cu o femeie mult mai tânără decât el.

— Pun pariu c-a ieșit cu fata prietenului cel mai bun, a zis Will, pe un ton și mai șoptit. Ea e proaspătă absolventă și vrea să-și facă stagiatura la firma lui de avocatură. Dar, dacă tot a împlinit douășunu de ani, poate și el să-i facă liniștit avansuri.

— Pfff! Dar dacă nu-i decât fata lui?

Will a ridicat din umeri. Eu mi-am rotit privirile peste sală, care era surprinzător de aglomerată pentru o după-masă de marți. I-am făcut semn spre o altă pereche, de la o masă din colț, care tocmai își terminaseră prânzul.

— Ia uite, îi vezi pe-ăia doi?

— Mda...

— Cred că sunt pe punctul de-a se despărți, am zis eu, la care Will mi-a aruncat o privire de parcă m-aș fi aventurat prea departe în lumea fanteziilor. Dar am insistat: Aproape că nu se uită deloc unul la altul, iar el a fost singurul care a comandat și desert. Le-am dus oricum două lingurițe, dar el nu i-a oferit ei nici măcar o înghițitură. Semn rău.

— Întotdeauna-i semn rău. Orice bărbat ar trebui *întotdeauna* să-și împartă desertul, a zis el, făcându-mi cu ochiul. N-am avut ce face și am zâmbit. Auzi, poți să termini tu de șters paharele? Eu trebuie să mă duc s-o iau pe Tracina. Cică iar i s-a stricat mașina.

Tracina era chelnerița din tura de noapte, cu care Will ieșea de mai bine de un an, după ce mă invitase pe mine și nu se alesese cu nimic. La început, mă simțisem flatată de interesul pe care mi-l arăta, însă nu eram în situația de a profita de ocazie. Simțeam nevoia unui prieten mai mult decât îmi doream să ies cu șeful meu. Plus că pătrunseserăm, până la urmă, atât de adânc în zona prieteniei, încât, oricât de mult m-ar fi atras, nu avusesem nici o problemă în a menține lucrurile strict platonice... cu excepția unui singur caz, când îl găsisem lucrând până mai târziu în biroul lui din spate, cu nasturele de sus al cămășii descheiat, cu mânecele tot așa, suflecate, și trecându-și degetele prin părul des și sur. Chiar și atunci, însă, m-am scuturat și-am scăpat de sentimentul pe care mi-l trezise.

Pe urmă, el a început să iasă cu Tracina. L-am și acuzat odată c-o angajase numai ca s-o poată scoate în oraș.

„Romanciera canadiană... nu s-a considerat niciodată potrivită pentru a scrie scene de sex, dar, când editoarea ei a provocat-o să scrie nu doar o scenă, ci un întreg roman erotic, pentru a rivaliza cu marele succes de public pe care l-a reprezentat *Cincizeci de umbre ale lui Grey*, L. Marie Adeline a ridicat mânușa.“

ELAINE LIES

(pentru *Reuters*)

„Această carte a făcut obiectul unor licitări feroce la Târgul de Carte de la Frankfurt din 2012, așa încât mulți au așteptat-o cu sufletul la gură... Este o poveste de auto-descoperire și mântuire personală, ceea ce nu înseamnă că nu-i și un roman erotic — este cu siguranță o lectură pentru adulți, mai ales pentru femei.“

(De pe *site-ul Lost in a Great Book*)

„Pentru a gusta o povestire de felul acesteia, trebuie s-o citești cu capacitatea de a renunța măcar o vreme la realitate și să te lași în voia fanteziei.“

(De pe *site-ul Romancing the Book*)

E L I X I R

CURTEA VECHЕ

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

începi să afli

ISBN 978-606-588-529-5

9 786065 885295